Temps Ordinari - Trentè diumenge

Per Administrador el dg., 24/10/2010 - 09:00

Sir 35,12-14.16-18
2Tim 4,6-8.16-18
Lc 18,9-14

En els diumenges del més de setembre, llegíem en Lluc la visió evangèlica de la riquesa. Ara portem uns diumenges que surt un altre tema preferit de Lluc, la pregària. Els tres textos d'avui parlen de la pregària. El primer amb paraules d'un text sapiencial. L'evangeli mitjançant una paràbola. En la carta a Timoteu, Pau prega la seva vida..**1.Tothom pot pregar**La primera lectura marca dues maneres de pregària que arriben a Déu. Diu el llibre del fill de Sira, primer, que el Senyor escolta la pregària dels pobre, el clam dels oprimits, dels orfes i de les viudes. El Senyor és parcial a favor dels pobres. Però, en segon lloc, diu que el Senyor rep benèvolament els qui l'honoren. Així, pobres i rics es poden presentar davant el Senyor, sabent que la seva pregària arribarà al seu cor, amb un matís, la predisposició de Déu està amb els pobres, la immediatesa es dóna en la seva pregària o simplement en el seu clam. Si nosaltres no som pobres, també ens podem apropar, honorant-lo amb paraules i sobretot amb la vida. Perquè també la nostra manera de relacionar-nos amb les persones és una imatge de la nostra manera d'apropar-nos a Déu.**2. La paràbola del fariseu i del publicà. Condicions de la pregària**Però es requereixen unes condicions per a pregar, tal com ho recull Jesús en la paràbola del fariseu i el recaptador d'impostos.Estar en primera fila o en la última no importa. Com tampoc importa pregar en peus o agenollat. Sí que importa el contingut de la pregària i el cor que prega. Aquí apareixen les diferències serioses. La primera, el fariseisme. Aquest ha marcar unes regles de joc i només els qui les compleixen -segons ells- són estimats de Déu i grats a Déu; i els qui no les compleixen queden exclosos. Seguint la lletra de la Llei, més que el seu esperit, han reduït la grandesa de Déu a un espai molt petit; i pensen que només en aquest espai es dóna la voluntat de Déu. Aquí ni Déu ni els homes i, segurament, ni ells mateixos poden respirar. La seva pregària es concreta en la presentació dels seus mèrits, com si la vida modèlica per a ell ho fos també per a Déu. S'ha equivocat de Déu. El Déu al qui prega no és el Déu dels profetes ni el Déu de Jesús. La segona diferència és l'exclusió general dels altres en la seva pregària i en la seva vida. No s'identifica amb la condició humana pecadora (lladres, injustos, adúlters), com si la seva vida estigués més a prop de Déu que dels altres homes, per mèrits seus. I encara, i aquí vé la tercera diferència, se sent molt lluny i menysprea l'home que realment prega i al qui lloa el Senyor per la seva pregària: ha estat humil davant Déu. Ja deia el profeta Miquees "què espera de tu el Senyor?: practica la justícia, estima la bondat i camina humilment amb el teu Déu"(6,8). .Quina llàstima! Donada la seva vida, la pregària del fariseu podria haver estat preciosa davant Déu, Podria haver fet una pregària de lloança de Déu pels seus favors, en comptes de dir-li que el bo era ell. A Déu, com Pere, ens apropem sorprenentment dient-li: "Senyor, aparteu-vos de mi, que sóc un pecador".No ha sabut posar-se davant Déu en humilitat i confiança, cosa que sí que fa el cobrador d'impostos.Sant Ignasi de Loiola, que utilitza molt els comparatius al llibre dels Exercicis Espirituals (més, millor, major, més gran), mai els utilitza per comparar-se amb els altres sinó amb un mateix [on estic i on he d'estar?].**3. Pregària de sant Pau**A més del publicà, en la carta a Timoteu tenim l'exemple de Pau de com hem de pregar.Sant Pau, com els dos de l'Evangeli també prega la seva vida. Ho fa des de la presó. Ja és gran i està acabant la vida, i es veu ja davant del tribunal de Déu,"Jutge justíssim"; a més ha estat jutjat per un tribunal humà on s'ha trobat molt sol, però gràcies al Senyor ha escapat de la "gola del lleó", de la mort. En la seva pregària a Déu, dues imatges expressen la seva fi: la libació [com el vi que es vessava en les ofrenes] i la partença [com el vaixell, que desfà les amarres i deixa el port]; i la totalitat de la vida com "un noble combat", i acaba amb la imatge de la corona dels vencedors en les olimpíades. Aquesta corona, ens diu, no solament és per a ell, sinó per a tots els qui enyoren la manifestació de Jesucrist, el Senyor. En la seva pregària sempre estan els altres.En el tribunal humà s'ha trobat sol. En la seva pregària demana perdó pels qui li han fallat, i recorda com el Senyor li ha assistit, li ha donat forces, li ha salvat. Conclou: a Ell sigui donada la glòria. La pregària cristiana està feta des de la fe, augmenta l'esperança i porta a la caritat. Si no és així no és pregària cristiana.

ETIQUETES
HUMILITAT FARISEISME PREGÀRIA